

Arrest

nr. 301 159 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. D'HONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 23 mei 2022, dient op 24 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 november 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 13 juli 2023.

1.3. Op 11 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 13 september 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Sao Khwarh in het district Naray van de provincie Kunar. U bent soenniet. U bent tot de achtste graad naar school geweest. U werkte vanaf ongeveer uw veertiende in een winkel waar walnoten en bonen verkocht werden en u was ook landbouwer.

Uw vader werkte van 1390 (2011) tot 1398 (2019) bij de politie. Van 1398 (2019) tot aan de machtsovername werkte uw vader als sergeant in het nationale leger. Uw vader werd vanaf toen hij begon te werken bij de politie tot aan de machtsovername, ongeveer tien jaar lang, door de taliban telefonisch bedreigd. Uw vader werd, nadat hij terug gedeporteerd was vanuit Turkije naar Afghanistan, meegenomen en gedood door de taliban. Uzelf werd omwille van het werk van uw vader drie keren meegenomen door de taliban. De eerste keer werd u gebracht naar een berg en verbleef u vijf dagen in gevangenschap. Ongeveer zeven maanden na de eerste keer werd u opnieuw meegenomen door de taliban naar dezelfde plek. U verbleef wederom vijf dagen in gevangenschap. Ongeveer acht jaar na de tweede keer werd u voor een derde keer meegenomen door de taliban naar een plek in de bergen. U verbleef hier vijftien dagen en werd hier gefolterd. Iedere keer werd u vrijgelaten dankzij tussenkomst van uw paternale oom. Nadat u voor een derde keer werd vrijgelaten, bleef u nog ongeveer zeven maanden in Afghanistan en besloot u vier dagen na de machtsovername Afghanistan te verlaten. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, onbekende landen, Italië en Frankrijk om op 23 mei 2022 te arriveren in België. Op 24 mei 2022 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw originele taskara, de originele taskara van uw vader, een originele werkbadge van uw vader, een originele bankkaart van uw vader, een origineel werkcertificaat van uw vader, een kopie van foto's van uw vader en een kopie van een bewijs van verwondingen door een hospitaal neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader gewerkt heeft bij de politie en het nationale leger (CGVS p. 10, p. 21).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

*Vooreerst blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI*

*Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023*

<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader van 1390 (2011) tot 1398 (2019) gewerkt heeft bij de politie en van 1398 (2019) tot aan de machtsovername bij het Afghaanse nationale leger (CGVS p. 10-11). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat het profiel van uw vader plausibel is.

Er wordt echter geen geloof gehecht aan uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers gebrekkig, vaag, tegenstrijdig en niet aannemelijk. Dit blijkt uit het volgende. Wanneer u de vraag gesteld wordt of uw vader problemen heeft ondervonden omwille van zijn werk, zegt u dat uw vader bedreigingen kreeg van de taliban via de telefoon (CGVS p. 12-13). Deze bedreigingen zouden zijn begonnen in 1390 (2011) tot aan de machtsovername, wat dus ongeveer tien jaar lang betekent (CGVS p. 13). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u zinvolle en uitgebreide informatie kan verstrekken over deze bedreigingen, aangezien deze doorheen een zeer lange periode werden geuit. U slaagt hier echter niet in. Zo kan u onder meer niet gedetailleerd vertellen wie deze bedreigingen uitte of wat de inhoud was van deze bedreigingen. U herhaalt steeds beknopt hetzelfde, met name dat uw vader zijn werk diende te stoppen van de taliban en zich diende te voegen bij hen (CGVS p. 12, 13, 14). U stelt dat de taliban de bedreigingen geuit heeft, maar u kan over hen geen enkele zinvolle informatie verstrekken, wat gezien de duur van de bedreigingen en zoals ook reeds werd opgemerkt, niet kan overtuigen (CGVS p. 12-13). In dit kader dient nog het volgende te worden opgemerkt: u stelt dus dat hij ongeveer tien jaar lang telefonisch bedreigd werd en hij zelfs twee keer zijn simkaart heeft gewijzigd (CGVS p. 13). Dit is merkwaardig gezien u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat de bedreigingen aan de broers van uw vader werden gegeven (Vragenlijst DVZ/CGVS p. 2). Dit is volledig in tegenstrijd met uw verklaring dat uw vader zelf telefonisch bedreigd werd door de taliban (CGVS p. 13). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt u bovendien niets over bedreigingen die gegeven werden aan de broers van uw vader.

Voorts kunnen uw verklaringen omtrent de huidige situatie waarin uw vader zich momenteel bevindt niet overtuigen. U stelt dat hij overleden is, maar u beschikt over geen enkele zinvolle informatie omtrent diens overlijden. Wanneer u gevraagd wordt te vertellen op welke manier uw vader overleden is, zegt u beknopt en vaag dat uw vader na zijn deportatie uit Turkije opgepakt en meegenomen werd door de taliban (CGVS p. 14). U heeft geen verdere informatie omtrent zijn overlijden (CGVS p. 14-15). Het is dan ook louter een blote bewering uit uwe hoofde dat hij overleden zou zijn. U legt geen enkel bewijskrachtig document neer dat zijn overlijden staft. Aan uw bewering dat uw vader overleden zou zijn door tussenkomst van de taliban wordt dan ook geen geloof gehecht.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Zo beweert u dat uw vader overleden is en bijgevolg zijn de taliban dus niet meer op zoek naar hem (CGVS p. 14). Daarnaast bevestigt u uitdrukkelijk dat er geen sprake is van persoonlijke wraak ten aanzien van u of uw familie (CGVS p. 20-21). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u. U stelt drie keren meegenomen te zijn geweest door de taliban (CGVS p. 14). Uw verklaringen hieromtrent zijn echter niet aannemelijk. Dit omwille van volgende redenen. Vooreerst bent u niet in staat uitgebreid en gedetailleerd te vertellen wie u meegenomen heeft. Wanneer u immers gevraagd wordt te verduidelijken wie u de eerste keer meegenomen heeft, antwoordt u oppervlakkig: "ik weet het niet, ze waren van de taliban, ze hadden wapens en liepen vrij rond" (CGVS p. 16). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt meer te vertellen over deze talibanleden, antwoordt u opnieuw onwetend: "nee, ik weet niets meer, ik ken hun niet" (CGVS p. 16). U kan hen ten slotte ook niet benoemen (CGVS p. 16). Voorts wordt u gevraagd te verduidelijken naar waar u gebracht werd. Ook hierover bent u niet in staat uitgebreide en gedetailleerde informatie te verstrekken. U stelt vaag en beknopt dat u naar een berg en een soort dorp werd gebracht (CGVS p. 16). De omgeving omschrijft u zeer algemeen als een plaats onder de stenen (CGVS p. 16-17). Ook over de omstandigheden van uw vrijlating kan u niet veel zinnigs vertellen. U beweert dat het dankzij de tussenkomst van uw paternale oom en de mullah is verlopen, maar u heeft geen informatie over wat er exact gezegd werd (CGVS p. 17). Zes of zeven maanden nadien beweert u opnieuw meegenomen te zijn geweest door de taliban (CGVS p. 17). Wanneer u gevraagd wordt hierover te vertellen, antwoordt u ontwijkend: "de tweede was net hetzelfde, het verhaal dat ik net zei"

(CGVS p. 17). Opnieuw zijn uw verklaringen omtrent deze ontvoering niet geloofwaardig, u bent onder meer niet in staat gedetailleerd te vertellen wie u meegenomen had (CGVS p. 17-18). Zeven of acht jaar na de tweede ontvoering beweert u een derde keer meegenomen te zijn geweest door de taliban. Ook hieraan wordt geen geloof gehecht. Zo kan u onder meer niet gedetailleerd zeggen wie u meegenomen heeft, naar welke plaats u gebracht werd of wat u gedurende uw vijftien dagen opsluiting gedaan heeft (CGVS p. 18-19). Het is opmerkelijk dat u zo weinig informatie kan verstrekken over uw ontvoeringen en uw vrijlatingen. Indien u daadwerkelijk meegenomen zou zijn geweest door de taliban, kan van u verwacht worden dat u uitgebreid, doorleefd en gedetailleerd hierover kan vertellen. U bent niet in staat dit te doen. Nochtans had u zeer veel tijd en de gelegenheid om meer informatie te bekomen van onder meer uw paternale oom (CGVS p. 20). Wanneer u dan ook geconfronteerd wordt met het feit dat u zo weinig informatie heeft omtrent uw ontvoeringen en uw vrijlatingen en u de vraag gesteld wordt te verklaren om welke reden dit is, antwoordt u niet overtuigend: "want alles was aan de hand van de ouderlingen, en we waren kleine mensen en niemand vertelt iets tegen ons" (CGVS p. 20). Bovendien kunnen er ook wel wat vragen gesteld worden omtrent de manier waarop u omging met de bedreigingen en uw beweerde ontvoeringen. U stelt dat u doorheen de bedreigingen en de ontvoeringen naar school ging, werkte in de winkel van uw vader en zorgde voor de dieren (CGVS p. 5-7). U trof geen voorzorgsmaatregelen na de bedreigingen ten aanzien van uw vader (CGVS p. 15). U heeft evenmin voorzorgsmaatregelen getroffen na uw ontvoeringen (CGVS p. 20). Dit gedrag stemt niet overeen met wat verwacht kan worden van iemand die daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft voor de taliban. Hierdoor wordt dan ook de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven verder ondermijnd.

U haalt verder geen andere geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie (CGVS p. 20). Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Zo bevestigt u uitdrukkelijk dat het goed gaat met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 8). Bovendien kan u niet overtuigd motiveren om welke reden u nu nog problemen zou ondervinden met de taliban aangezien uw vader naar uw zeggen overleden is. U verwijst hiervoor namelijk slechts naar het feit dat u de oudste zoon bent en ze u daarom niet in leven zouden willen laten (CGVS p. 21). Dit kan niet overtuigen aangezien reeds eerder de vervolgingsfeiten ten aanzien van zowel uw vader als ten aanzien van u ongeloofwaardig en niet aannemelijk werden bevonden (supra). Ten slotte is het noemenswaardig dat u niet weet of de taliban op zoek is geweest naar u nadat u Afghanistan verlaten heeft. U heeft ook nagelaten hierover te informeren bij uw familie, waardoor een grote desinteresse van uw kant blijkt (CGVS p. 20).

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De foto's die u neerlegt, waarvan zes foto's waarop een man in uniform te zien is die uw vader moet voorstellen, geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen en vormen geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. En sowieso, en zoals ook reeds werd opgemerkt, vormen deze stukken geen bewijs van uw beweerde persoonlijke problemen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen

enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan

worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid

tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen

zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het risico dat hij loopt omwille van het werk van zijn vader bij het Afghaanse leger en bij de Afghaanse politie. Hij wijst erop dat diens tewerkstelling niet betwist wordt en dat voor de machtsovername zowel ANSF leden als hun familieleden gevaar liepen om doelwit te worden van de taliban. Dat hij een geground risico loopt op vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid, acht hij zeer reëel. Waar verzoeker reeds voor de machtsovername van de taliban een risicoprofiel had omwille van de link met zijn vader als politieagent en sergeant in het leger, geldt dit volgens hem des te meer nu de taliban de macht volledig in handen hebben. Hij stipt aan dat EUAA verduidelijkt dat de profielen die eerder het doelwit van de taliban waren (zoals familieleden van politieagenten), wellicht een verhoogd risico lopen na de machtsovername, gezien op de toegenomen capaciteiten en territoriale controle door de taliban en dat dit ook bevestigd wordt door UNHCR. Ook de Deense Dienst voor Migratie stelde volgens hem in een rapport van september 2021 vast dat familieleden van geïdentificeerde individuen evenzeer bedreigd worden door de taliban. Hij stipt aan dat de EUAA richtlijnen van januari 2023 expliciet aangeven dat

leden van de voormalige veiligheidsdiensten, zoals zijn vader, in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Verzoeker merkt op dat er geen tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS nu zijn vader effectief jarenlang telefonisch bedreigd werd maar de lokale taliban ook bedreigingen overmaakten aan verzoekers vader via diens broers, gezien zijn vader zelf niet aanwezig was. Waar hij verweten wordt te vage en beknopte verklaringen te hebben afgelegd over de bedreigingen die zijn vader heeft ontvangen gedurende tien jaar, meent hij dat eraan voorbijgegaan wordt dat hij slechts 10 jaar oud was toen de bedreigingen begonnen, dat die op zijn werkplek en per telefoon werden geleverd en dat hij zijn vader enkel zag indien hij met verlof naar huis kwam en er ook niet verwacht kan worden dat zijn vader dan specifiek zou beginnen uitleggen welke talibanleden hem precies bedreigd hadden. Hij acht zijn verklaringen, die hij herhaalt in zijn verzoekschrift, gelet op wat redelijkerwijze verwacht kan worden van een kind van een militair geloofwaardig en voldoende overtuigend. Hij voegt nog toe dat er geen objectieve informatie in het administratief dossier zit, die zijn verklaringen zou tegenspreken. Het is hem ook niet duidelijk welke extra informatie van hem verwacht werd nu hij wel degelijk melding maakte van de aard van de dreiging en dat de taliban hiermee schade wenste te berokkenen aan zijn vader en familieleden. Hij ziet niet in waarom het relevant is te weten welk lid of welke leden van de taliban zijn vader zouden hebben bedreigd. Dat zijn paternale oom ook betrokken was bij het doorgeven van de dreigementen aan zijn vader, betreft volgens hem geen tegenstrijdigheid, maar is een toevoeging aan de telefonische bedreiging gericht aan zijn vader.

Met betrekking tot het overlijden van zijn vader meent hij dat het onaanvaardbaar is dat hij verweten wordt hierover te beknopt en vaag te zijn. Hij legt uit dat hij vanop afstand en toen hij reeds een maand in België was, heeft moeten vernemen van zijn moeder wat er met zijn vader gebeurd is. Hij weet enkel dat de taliban hem hadden meegenomen en dat hij niet teruggekeerd is. Hij wijst erop dat de informatie en de beperkingen die hij hieromtrent bijbrengt, volledig stroken met het rapport van juli 2023 van UNAMA dat gezinsleden niet op de hoogte zijn van wat er hun familieleden die worden aangehouden en gedood precies overkomen is. Verzoeker heeft ondertussen ook foto's van zijn overleden vader en voegt deze bij het verzoekschrift. Dat verzoeker zijn vader gerepatrieerd werd vanuit Turkije is geloofwaardig. Dat hij daarna werd aangehouden en gedood is ook geloofwaardig.

Voorts wijst hij erop dat hij ook zelf ontvoerd werd en dat die eerste twee ontvoeringen elf jaar geleden plaatsgevonden hebben en hij toen nog een kind was. Hij heeft wel degelijk kunnen uitleggen hoe de plaats waar hij werd vastgehouden eruit zag, hoe ver het wandelen was en dat hij met een geweerkolf geslagen werd en dat zijn hoofd gebroken was. Dat hij telkens vrij kon komen middels bemiddeling, strookt volgens hem ook met de landeninformatie. Hij zou wel degelijk voorzorgsmaatregelen getroffen hebben, maar de opties zouden beperkt geweest zijn. Het enkele feit dat hij antwoordde dat het goed gaat met zijn familie, betekent niet dat er geen vrees zou zijn.

Hij vervolgt dat het gebruiken van de plausibiliteit van de gebeurtenissen als enige indicator om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan af te meten niet kan volstaan om tot een gedegen beslissing te komen. Hij verwijt de commissaris-generaal zijn plausibiliteitsbeoordeling niet te hebben gebaseerd op bewijs in de zin van artikelen 4 en 8 van de Procedurerichtlijn, i.e. bewijs dat de verwerende partij als asielinstantie hoort in te zamelen en in het licht waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen van een verzoeker internationale bescherming onderzocht kan worden en gebeurt niet in het licht van het volledige bewijs dat beschikbaar is in het dossier, i.e. verzoekers documenten. Daarnaast steunt volgens hem de beoordeling van zijn geloofwaardigheid louter op deze plausibiliteitsbeoordeling, niet op andere indicatoren van geloofwaardigheid. Hij stelt dat het risico dat hij loopt bij terugkeer als familielid van een vader die politieagent en sergeant bij het ANA was en van wie verschillende familieleden voor de veiligheidsdiensten van de Afghanistan werkten, reëel is en ertoe leidt dat hij, die naar Europa is gevlucht na de machtsovername door de taliban, door de taliban bij terugkeer een profiel als politieke opposant of verrader van de taliban zal toegedicht worden. Hij wijst erop dat zijn risico onderzocht moet worden in relatie tot het risico dat hij als terugkeerder loopt. Hij gaat vervolgens nader in op dat risico als terugkeerder en wijst onder meer naar arrest C-151/22 van 21 september 2023 van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hij meent dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zoon van een vader die jarenlang bij de Afghaanse politie en het leger heeft gewerkt, wiens andere familieleden ook voor de veiligheidsdiensten werkten, en die gevlucht is naar de voormalige NAVO bondgenoten in Europa na de machtsovername door de taliban, een zeer groot risico een bepaald anti-taliban profiel toegedicht te krijgen en loopt op grond van politieke overtuiging (echt en toegedicht) het risico op vervolging bij terugkeer.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de vrees voor vervolging en ernstige schade als terugkeerder uit het Westen na een afgewezen asielaanvraag, die onder talibanbewind moet leven.

Ten eerste geeft hij een uitgebreide uiteenzetting omtrent de samenwerkingsplicht om te concluderen dat de commissaris-generaal die heeft geschonden nu de risico's door langdurig verblijf in België, enkel door de Raad onderzocht worden en niet door de commissaris-generaal. Hij meent dat er geen onderzoek gevoerd werd naar zijn leven in België en mogelijke indicaties dat hij een risico loopt om bij terugkeer als verwesterd beschouwd te worden. De modaliteiten van het verblijf in België zijn relevante elementen en desondanks weigert het CGVS die vast te stellen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij meent dat er op hem een onredelijke bewijslast rust.

Ten tweede gaat hij in op het gebruik van landeninformatie en besluit hij dat er ernstige problemen zijn met de landeninformatie die de verwerende partij heeft ingewonnen en de manier waarop deze wordt toegepast.

Ten derde gaat hij in op het tekort aan informatie over de mensenrechtensituatie. Hij kaart aan dat er nog steeds geen actuele informatie is over de risico's voor terugkeerders uit het Westen en dat de bronnen die wel beschikbaar zijn met ernstige problemen *qua* betrouwbaarheid en representativiteit kampen. Hij wijst er in dit verband op dat de positie van UNHCR in zijn *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022 nog steeds geldt, en er te weinig kwalitatieve en relevante informatie voorhanden is om internationale bescherming aan Afghansen die Afghanistan ontvlucht zijn te weigeren. Ook EUAA benadrukt volgens hem dat betrouwbare verslaggeving uit Afghanistan aan beperkingen onderhevig is en dat er sprake is van onderrapportering. Over ACLED wordt in de COI Focus van 5 mei 2022 opgemerkt dat de organisatie er zelf op wijst dat een onderschatting mogelijk is. Hij wijst erop dat verschillende rapporten gewag maken van het probleem van onderrapportering en dat Amnesty International de aandacht vestigt op de ernstige inperkingen van de persvrijheid en de vervolging van journalisten. Hij benadrukt dat de taliban zelf geen betrouwbare bron zijn en zij zelf actief trachten om de zaken beter voor te stellen dan ze zijn. Hij gaat onder meer in op de kritische analyse die dr. Femke Vogelaar maakte voor Nansen.

Ten vierde kaart hij het gebrek aan informatie aan om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren, waarna hij kritiek uit op de inschatting van de bronnen waarop het CGVS zich beroept om dat risico te beoordelen.

Ten vijfde gaat verzoeker uitgebreid in op de effectieve terugkeer als uitgangspunt van de risicobeoordeling en legt uit dat er een inschatting moet worden gemaakt van wat zich in het geval van terugkeer zou kunnen voordoen. Hij wijst erop dat dit wel wordt onderzocht in onder meer Burundese dossiers en meent dat er wel degelijk parallellen zijn met een terugkeer van Afghansen die een beschermingsverzoek hebben ingediend. Hij meent dat een asielinstantie zich niet kan verschuilen achter de stelling dat hun beslissingen geen terugkeerbeslissingen zijn om niet te hoeven onderzoeken wat de voorzienbare gevolgen in geval van terugkeer zouden zijn nu het daarentegen de kern van de internationale bescherming raakt. Hij geeft vervolgens een uiteenzetting onder 'afbakening en identificatie correcte risicogroep', waarbij hij in essentie stelt dat er meer gewicht toegekend moet worden aan het huidige juridische systeem in Afghanistan, de huidige waarden en normen en met name het feit dat de taliban ook voor heel kleine overtredingen overgaan op onmenselijke bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij gaat in op de gelijkenissen en verschillen met de Sufi en Elmi zaak van het EHRM. Voorts geeft hij een uiteenzetting van het risico bij terugkeer en toegang tot het Afghaanse grondgebied en regio van herkomst en geeft hij aan dat de landeninformatie wijst op een risico om vervolgens een uiteenzetting te geven van het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst.

Na een uitermate lange theoretische beschouwing gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie, waarbij hij wijst op zijn gebied van herkomst, de provincie Kunar, waar ISKP al vroeg aanwezig was en waar ISKP traditioneel erg sterk staat. Daarnaast wijst hij erop dat hij 20 jaar oud was toen hij Afghanistan verlaten heeft, wat volgens hem nog steeds erg jong is. Het zal hem kwalijk genomen worden dat hij als meerderjarige Afghanistan verlaten heeft. Hij wijst erop dat hij uit een conservatieve omgeving komt waar ISKP altijd voet aan de grond heeft gehad. Omdat hij naast Pashto ook Nederlands en Engels spreekt, zal de argwaan enkel toenemen. Daarbij komt nog de job van zijn vader, waardoor hij extra risico loopt om in de kijker te lopen. Ook zijn gewoontes in België vormen volgens hem een risicofactor. Hij preciseert dat hij al enkele jaren bij Bleckmann werkt en aantoont dat hij goed geïntegreerd is. Zijn al dan niet onbewuste aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor hem bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan.

Ten zesde gaat verzoeker in op het talibanbestuur op zich en de implicaties op Afghaanse burgers.

Ten zevende gaat hij in op wat hij noemt de essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat er sprake is van een cumulatief risicoprofiel.

Een vierde onderdeel wijdt verzoeker aan de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan en concludeert hij dat die het rechtstreekse gevolg zijn van de machtsovername door de taliban, de regelgeving die zij uitvaardigen en de reactie daarop van de internationale gemeenschap.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, november 2022;
- Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
- Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afgaanse ambassade;
- Attest van de Afgaanse Ambassade;
- Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afgaanse ambassade te Brussel;
- Briefwisseling met DVZ over gebruik Laissez-Passer;
- Foto's van verzoekers overleden vader;
- Bewijzen van werk.

3.2. Op 12 januari 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij refereert aan volgende nieuwe stukken, waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022, met vermelding van de weblink;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, met vermelding van de weblink;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023.

3.3. Op 17 januari 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij verwijst naar volgende nieuwe stukken waarvan hij de weblinks vermeldt:

- UN Algemene Vergadering, *Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan*, Richard Bennett, 11 oktober 2023;
- UNAMA, *Human rights situation in Afghanistan: July – September 2023 update*, oktober 2023;
- NANSEN, Nansen Note 3-23, *Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan*, November 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023;
- CEDOCA, *Afghanistan: migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;

Verzoeker voegt ook volgende nieuwe stukken bij:

- Verklaring teamleader B.;
- Loonbrieven en verklaringen i.v.m. werk;
- Medisch attest littekens.

3.3. Op 22 januari 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij verwijst naar volgende nieuwe stukken:

- UNAMA, *Human rights situation in Afghanistan October - December 2023*, update, januari 2024, met vermelding van de weblink;
- Videobeelden van zijn overleden vader.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

Zowel verzoeker als de commissaris-generaal hebben bij aanvullende nota's de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming."*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban omdat zijn vader eerst bij de politie en vervolgens bij het nationale leger tewerkgesteld was.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Het profiel van zijn vader is plausibel, maar er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn vader nu (a) verzoeker niet in staat is zinvolle en uitgebreide informatie te verstrekken over die bedreigingen, hoewel die zich uitstrekten over een periode van tien jaar en (b) hij bij de DVZ verklaart dat de bedreigingen aan de broers van zijn vader werden gegeven terwijl hij bij het CGVS verklaart dat zijn vader zelf telefonisch bedreigd werd door de taliban en niets verklaart over verklaringen gegeven via de broers.

II) De verklaringen omtrent de huidige situatie waarin zijn vader zich bevindt, overtuigen niet nu (a) verzoeker geen zinvolle informatie heeft omtrent diens overlijden en (b) hij geen enkel bewijskrachtig document neerlegt dat diens overlijden staft.

III) Het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken en verzoeker haalt geen zaken aan die wijzen op het feit dat de taliban nog op zoek zouden zijn naar zijn vader en wraak willen nemen op zijn familie nu:

(a) verzoeker uitdrukkelijk bevestigt dat er geen sprake is van wraak ten aanzien van hem of zijn familie; (b) verzoeker geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van zichzelf daar hij niet in staat is uitgebreid en gedetailleerd te vertellen i) wie hem heeft meegenomen; ii) waarheen hij gebracht werd; iii) over de omstandigheden van zijn vrijlating; en dit terwijl hij nochtans zeer veel tijd en de gelegenheid had om meer informatie te bekomen onder meer van zijn paternale oom;

(c) verzoekers gedrag niet overeenstemt met wat verwacht kan worden van iemand die daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft voor de taliban nu hij geen voorzorgsmaatregelen trof na de bedreigingen ten aanzien van zijn vader en evenmin na zijn ontvoeringen;

(d) hij geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van hem of zijn familie en evenmin geloofwaardige elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat zijn in Afghanistan achtergebleven familieleden worden vervolgd nu hij i) uitdrukkelijk bevestigt dat het goed gaat met zijn familie en ii) hij getuigt van een desinteresse nu hij nagelaten heeft zich te informeren bij zijn familie of de taliban nog naar hem op zoek zouden zijn;

IV) De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op voorgaande nu (a) de zes foto's waarop een man in uniform te zien is niets zegt over de omstandigheden waarin ze werden genomen en geen bewijs vormen van de ingeroepen problemen; (b) er in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dan zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier wordt vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals verder *infra* blijkt, niet in staat is. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of dit risico concreet aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

4.4.3.1. Vooreerst wordt het niet betwist dat verzoekers vader in het verleden werkzaam is geweest zowel voor het Afghaanse leger als voor de Afghaanse politie, zoals ook wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Uit de landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt echter niet, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse nationale politie of voor het leger. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 54-55), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Dat er gevallen gerapporteerd worden van familieleden die het slachtoffer zijn geworden door de taliban van onmenselijke behandeling

en executie omwille van hun verwantschapsband met voormalige overheidsbeambten en veiligheidspersoneel, zoals ook wordt beschreven in de COI Focus van december 2023, betekent niet dat er een systematische vervolging is van ieder persoon die verwant is aan een persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid en doet aan voorgaande geen afbreuk. Een verwijzing naar de overige rapporten doorheen zijn verzoekschrift laat niet toe te komen tot een andersluidende vaststelling. Bovendien legt verzoeker geen aannemelijke verklaringen af omtrent de bedreigingen die zijn vader zou hebben ontvangen van de taliban wegens diens tewerkstelling. Er wordt evenmin geloof gehecht aan de problemen die hij zelf zou hebben gekend.

4.4.3.2. Verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent de bedreigingen gericht aan het adres van zijn vader. Bij de DVZ legt verzoeker uit dat zijn vader ongeveer zes jaar bij het ANA heeft gediend en dat hij meermaals verbale bedreigingen van de taliban had ontvangen. Hij preciseert dat de bedreigingen aan de broers van zijn vader werden gegeven en dat de taliban erin vermeldden dat als zijn vader het leger niet zou verlaten, zowel hij als zijn zoon, gedood zouden worden (AD CGVS, DVZ, Vragenlijst, punt 3.5). Waar hij aldus bij de DVZ duidelijk verklaart dat de bedreigingen gericht werden via de broer van zijn vader, stipt hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat de taliban hem bedreigden en zij hem opbelden (NPO, p. 13). Dat verzoeker niet consistent is over de manier waarop zijn vader werd bedreigd, betreft reeds een opmerkelijke tegenstrijdigheid die betrekking heeft op een kernaspect van zijn relaas en aldus de nodige vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. De geloofwaardigheid van voorgaande verklaringen komt nog meer op de helling te staan nu verzoeker bij het CGVS op geen enkel moment melding maakt van bedreigingen die de taliban zouden hebben gestuurd via de broers van zijn vader. Waar hij in het verzoekschrift dan plotsklaps uiteenzet dat de lokale taliban ook bedreigingen overmaakten aan zijn vader via diens broers, gezien zijn vader zelf niet aanwezig was, strookt dit aldus geenszins met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud en betreft het een loutere *post-factum* bewering die niet wordt ondersteund door de overige elementen in het rechtsplegingsdossier. Zijn betoog kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet doen opheffen. Hierbij komt nog dat verzoeker getuigt van een opvallend gebrek aan kennis omtrent de precieze draagwijdte en inhoud van de bedreigingen die zijn vader zou hebben ontvangen. Niet alleen kan van verzoeker, die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming gelet op de bedreigingen die de taliban hebben geuit aan het adres van zijn vader omwille van diens tewerkstelling en waardoor hij eveneens zelf bedreigd zou zijn, verwacht worden hieromtrent gedetailleerde informatie te verstrekken, dit geldt bovendien des te meer nu volgens verzoekers verklaringen die bedreigingen liepen over een periode van maar liefst tien jaar (NPO, p. 13). Gevraagd meer te vertellen over die bedreigingen kwam verzoeker niet verder dan te verklaren dat ze hem zeiden dat hij moest stoppen met werken, dat zij hetzelfde deden bij de neef van zijn vader die ook bij de politie werkte en die door de taliban vermoord werd en dat zijn vader twee keer zijn simkaart had veranderd en dan zei, *“laat hen maar bellen”* (NPO, p. 12-13). Indien verzoekers vader werkelijk en over een dermate lange periode met de dood werd bedreigd en diens neef hetzelfde heeft meegemaakt en zelfs werd vermoord door de taliban, doet het uitermate verbazen dat verzoeker niet in staat is enige informatie te geven omtrent de precieze aard van die bedreiging, noch door wie zij werden geuit. Waar hij in zijn verzoekschrift zijn opmerkelijke gebrek aan kennis over het kernaspect van zijn asielaas tracht toe te schrijven aan zijn destijds jonge leeftijd, kan hij geen gelijk worden gegeven. Indien de bedreigingen tien jaar lang zouden hebben geduurd en dit tot aan de machtsovername door de taliban in augustus 2021, betekent dit dat de bedreigingen reeds in 2011 van start gingen toen verzoeker al tien jaar was en vervolgens voortduurden tot aan zijn twintigste levensjaar. Dergelijke leeftijden kan hij bezwaarlijk als ‘te jong om enige informatie te kunnen geven’ bestempelen. Het loutere feit dat er zich geen algemene informatie in het administratief dossier bevindt op basis waarvan zijn kennis over voormelde aspecten getoetst kan worden, betekent geenszins dat de commissaris-generaal of de Raad niet zouden mogen oordelen dat zijn verklaringen te vaag en te beknopt zijn. Het onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming dient te gebeuren volgens een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling in het kader waarvan moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde en de overige stukken uit het rechtsplegingsdossier voldoende aannemelijk worden gemaakt. Dat de geloofwaardigheid enkel kan worden beoordeeld door de verklaringen afzonderlijk telkenmale af te toetsten aan landeninformatie, zoals verzoeker voorhoudt, doet aan voorgaande afbreuk. Indien zijn vader effectief werd bedreigd met de dood zoals diens neef, is het overigens opmerkelijk dat zijn vader nooit gestopt is met werken (NPO, p. 14), wat ook de ernst van de beweerde bedreigingen ten stelligste ondermijnt. Dat hij het beter vond dat hij zou vermoord worden tijdens het dienen van zijn land, is weinig geloofwaardig nu niet alleen hijzelf maar ook zijn zoon reeds enkele keren ontvoerd werd door de taliban en ermee bedreigd werd te worden vermoord (NPO, p. 19) De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de stukken van het administratief dossier: *“Er wordt echter geen geloof gehecht aan uw verklaringen omtrent de*

vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers gebrekkig, vaag, tegenstrijdig en niet aannemelijk. Dit blijkt uit het volgende. Wanneer u de vraag gesteld wordt of uw vader problemen heeft ondervonden omwille van zijn werk, zegt u dat uw vader bedreigingen kreeg van de taliban via de telefoon (CGVS p. 12-13). Deze bedreigingen zouden zijn begonnen in 1390 (2011) tot aan de machtsovername, wat dus ongeveer tien jaar lang betekent (CGVS p. 13). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u zinvolle en uitgebreide informatie kan verstrekken over deze bedreigingen, aangezien deze doorheen een zeer lange periode werden geuit. U slaagt hier echter niet in. Zo kan u onder meer niet gedetailleerd vertellen wie deze bedreigingen uitte of wat de inhoud was van deze bedreigingen. U herhaalt steeds beknopt hetzelfde, met name dat uw vader zijn werk diende te stoppen van de taliban en zich diende te voegen bij hen (CGVS p. 12, 13, 14). U stelt dat de taliban de bedreigingen geuit heeft, maar u kan over hen geen enkele zinvolle informatie verstrekken, wat gezien de duur van de bedreigingen en zoals ook reeds werd opgemerkt, niet kan overtuigen (CGVS p. 12-13). In dit kader dient nog het volgende te worden opgemerkt: u stelt dus dat hij ongeveer tien jaar lang telefonisch bedreigd werd en hij zelfs twee keer zijn simkaart heeft gewijzigd (CGVS p. 13). Dit is merkwaardig gezien u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat de bedreigingen aan de broers van uw vader werden gegeven (Vragenlijst DVZ/CGVS p. 2). Dit is volledig in tegenstrijd met uw verklaring dat uw vader zelf telefonisch bedreigd werd door de taliban (CGVS p. 13). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt u bovendien niets over bedreigingen die gegeven werden aan de broers van uw vader.” Dat verzoeker daarenboven niet in staat is om meer informatie te verlenen omtrent de dood van zijn vader, doet de geloofwaardigheid van zijn relaas des te meer op de helling plaatsen. Hiernaar gevraagd, stelt verzoeker dat de taliban zijn vader hebben meegenomen en dat hij niet meer weet. Gevraagd door de *protection officer* wie hem heeft meegenomen en hoeveel talibanleden het waren, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 14). Dat zijn moeder hem dan niet zou vertellen onder welke omstandigheden hij werd meegenomen en hij evenmin informatie heeft over zijn arrestatie en zijn dood, tart ook alle verbeelding. Verzoeker getuigt bovendien van een opmerkelijke desinteresse in de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn omgebracht, nu hij, gevraagd of hij niet meer informatie heeft gevraagd aan zijn familie, slechts aangeeft dat dit pijn doet en zijn moeder verdrietig wordt (NPO, p. 15). Nu verzoeker zijn vrees baseert op datgene wat zijn vader is overkomen ten gevolge van diens tewerkstelling, mag redelijkerwijze verwacht worden van hij, zeker gelet op zijn huidige leeftijd – hij is thans 22 jaar en geen *infans* meer – en met het feit dat hij contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 8). Waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat het onaanvaardbaar is dat hij verweten wordt hierover te beknopt en vaag te zijn omdat hij van het overlijden van zijn vader vanop afstand kennis heeft genomen en dit toen hij reeds een maand in België was, werpt hij geen ander licht op voorgaande vaststellingen. Daar hij aangeeft nog steeds in contact te staan met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden, mag van hem verwacht worden meer informatie te verlenen over de beweerde dood van zijn vader, zeker indien die volgens hem te linken is aan zijn vrees voor de taliban. Waar hij stelt dat zijn verklaringen zouden stroken met algemene informatie waaruit zou blijken dat gezinsleden niet op de hoogte zijn van wat er met hun familieleden die worden aangehouden en gedood precies overkomen is, stelt een verwijzing naar algemene informatie er verzoeker alleszins niet vrij van om consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen omtrent de elementen die de kern van zijn asielrelaas betreffen. De foto's die hij voegt bij zijn verzoekschrift en waarvan hij beweert dat hierop zijn overleden vader te zien is, kunnen voorgaande bevindingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uit de bijgebrachte foto's kan niet met zekerheid worden vastgesteld wie erop staat afgebeeld, in welke omstandigheden de foto's werden genomen en nog minder, indien al zou worden aangenomen dat het de overleden vader van verzoeker betreft, welke omstandigheden geleid hebben tot diens dood. In het videofragment dat verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 22 januari 2024 is één man te zien met gesloten ogen. Er kan op geen enkele manier met zekerheid worden vastgesteld wat de identiteit van die man is en evenmin in welke omstandigheden en door wie hij gefilmd werd. Verzoeker verschaft ook geen enkele uitleg op welke manier hij dan in bezit is gekomen van dit filmpje, wat toch redelijkerwijze verwacht kan worden in het licht van zijn verklaring dat hij eerder niet in staat was geen enkele informatie heeft van zijn vader (zie *supra*). De bewijswaarde van dergelijke privéfoto's en video's is, gelet op het feit dat zij gemakkelijk manipuleerbaar en in scène gezet kunnen worden, bovendien uitermate gering. Dat het geloofwaardig zou zijn dat zijn vader gerepatriëerd werd vanuit Turkije omdat dit wederom beschreven wordt in algemene landenrapporten, zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift, werpt op voorgaande geen ander licht. Dat verzoekers vader effectief overleden is en dit door toedoen van de taliban, berust aldus louter op een blote bewering die niet wordt ondersteund door andere elementen aanwezig in het administratief dossier, zoals terdege werd toegelicht in de bestreden beslissing: “Voorts kunnen uw verklaringen omtrent de huidige situatie waarin uw vader zich momenteel bevindt niet overtuigen. U stelt dat hij overleden is, maar u beschikt over geen enkele zinvolle informatie omtrent diens overlijden. Wanneer u gevraagd wordt te vertellen op welke manier uw vader overleden is, zegt u beknopt en vaag dat uw

vader na zijn deportatie uit Turkije opgepakt en meegenomen werd door de taliban (CGVS p. 14). U heeft geen verdere informatie omtrent zijn overlijden (CGVS p. 14-15). Het is dan ook louter een blote bewering uit uwe hoofde dat hij overleden zou zijn. U legt geen enkel bewijskrachtig document neer dat zijn overlijden staft. Aan uw bewering dat uw vader overleden zou zijn door tussenkomst van de taliban wordt dan ook geen geloof gehecht.”

4.4.3.3. Dat verzoeker een vrees heeft ten aanzien van de taliban omdat hij een familielid is van een voormalig lid van de ANSF, klemt voorts met zijn verklaring dat hij niet weet of de taliban na zijn vertrek naar hem op zoek zijn geweest alsook met zijn verklaring dat er geen persoonlijke wraak was vanwege de taliban ten aanzien van zijn familie (NPO, p. 20-21). De motieven in de bestreden beslissing, die draagkrachtig en pertinent zijn, worden overgenomen: *“Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Zo beweert u dat uw vader overleden is en bijgevolg zijn de taliban dus niet meer op zoek naar hem (CGVS p. 14). Daarnaast bevestigt u uitdrukkelijk dat er geen sprake is van persoonlijke wraak ten aanzien van u of uw familie (CGVS p. 20-21). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”*

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde ontvoeringen door de taliban. Indien hij werkelijk tot drie maal toe zou zijn ontvoerd door de taliban en door hen enkele dagen werd vastgehouden zoals hij meermaals beweert, doet het uitermate verbazen dat verzoeker in tussentijd zijn gewone leven leek verder te zetten. Hij verklaart dat hij naar school ging, zijn vader hielp in de winkel en mee voor de dieren zorgde (NPO, p. 5-7). Dit gedrag strookt allerminst met dat van iemand die de taliban dermate vreest dat hij de ingrijpende beslissing neemt zijn herkomstland te verlaten. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk voorzorgsmaatregelen had getroffen doch dat die beperkt waren, maar laat na dit enigszins te concretiseren of verder uit te leggen, waardoor hij aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk kan doen. Los daarvan blijven verzoekers verklaringen over de drie ontvoeringen uitermate vaag. Zo komt hij er niet toe te verduidelijken wie precies hem een eerste keer had meegenomen. Op de vraag wie hem heeft meegenomen antwoordde hij *“ik weet het niet, ze waren van de taliban, ze hadden wapens en liepen vrij rond”* (NPO, p. 16). Hij wist evenmin te preciseren waar hij naartoe werd gebracht en kon evenmin details geven over wat hij er gedurende maar liefst vijf dagen zou hebben gedaan (NPO, p. 16). Dat verzoeker zelfs niet op de hoogte is van wat er werd gezegd tijdens de bemiddeling met zijn paternale oom en de imam, terwijl die bemiddeling klaarblijkelijk geleid heeft tot zijn eerste vrijlating (NPO, p. 17), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de ontvoering. Dat hij zijn tweede ontvoering dan beschrijft als *“net hetzelfde”* (NPO, p. 17) strookt niet met zijn verklaring dat hij een tweede keer werd meegenomen voor zijn huis (NPO, p. 17). Wederom blijkt verzoeker niet in staat te schetsen wie hem heeft meegenomen en komt hij niet verder dan te antwoorden: *“ik kan niets zeggen, ze waren van de taliban, ik ken hen niet.”* (NPO, p. 18). Ook over de omstandigheden van zijn derde ontvoering bleef verzoeker steken in vaagheden, waar hij verklaarde dat hij ditmaal naar een andere plek werd gebracht, maar slechts kon zeggen dat het ergens op een berg was. Evenmin kon hij een blik werpen op de talibanleden die hem naar daar hadden gebracht (NPO, p. 18). Indien verzoeker werkelijk door de taliban en dit tot maar liefst drie maal toe werd ontvoerd en hij tijdens die derde ontvoering zelfs zes keer werd geslagen en men zijn nagel heeft weggetrokken (NPO, p. 19), kan het redelijkerwijze verwacht worden dat hij in staat is over dergelijke ingrijpende gebeurtenissen – ook al dateren de twee eerste ontvoeringen van elf jaar geleden zoals hij benadrukt in zijn verzoekschrift – die ongetwijfeld een grote indruk moeten hebben achtergelaten, meer gedetailleerde verklaringen af te leggen, *quod non*. Door in het verzoekschrift de mening naar voren te schuiven dat hij wel degelijk voldoende informatie heeft gegeven, kan hij zijn opmerkelijke onwetendheid niet vergoelijken. Dit geldt des te meer nu hij zou zijn vrijgelaten na bemiddeling door zijn paternale oom waardoor hij alleszins in de mogelijkheid was zich bijkomend te informeren omtrent zowel de bedreigingen geuit aan het adres van zijn vader als over zijn eigen ontvoeringen. Dat hij dit klaarblijkelijk niet deed, wijst eerder op een opmerkelijke desinteresse, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt. Verzoeker tracht zijn ondergane mishandelingen te staven aan de hand van een medisch attest van 9 januari 2024 opgesteld door zijn huisarts, gevoegd bij zijn aanvullende nota van 17 januari 2024. Zijn huisarts attesteert dat het vastgestelde litteken op verzoekers kruin, waarvan verzoeker verklaart dat de oorzaak een slag op zijn hoofd was met het stomp voorwerp, compatibel *“kan”* zijn met die verklaring. Daarnaast attesteert de huisarts dat het litteken onder de duimnagel het gevolg *“kan”* zijn van het geweld zoals door verzoeker beschreven, namelijk dat zijn duimnagel werd uitgetrokken met geweld, maar dat dit niet met zekerheid vast te stellen is. Uit voorgaande analyse van de littekens kan niet blijken dat deze niet net zo goed op een andere wijze tot stand zouden kunnen

gekomen zijn, waardoor het feit dat deze compatibel (kunnen) zijn met verzoekers verklaringen - die ongeloofwaardig worden geacht - de waarachtigheid van verzoekers relaas niet kan aantonen. Mits het medisch attest slaagt verzoeker er niet in de ongeloofwaardigheid van zijn asielsrelaas te herstellen nu deze niet gelinkt worden aan objectieve (medische) oorzaken maar aan de ongeloofwaardige en ongegronde beweringen van verzoeker. Het medisch attest biedt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep.

Verzoeker, die verklaart dat het goed gaat met zijn familie, heeft voorts geen andere geloofwaardige vervolgingsfeiten aangehaald ten aanzien van hemzelf en ten aanzien van zijn familie (NPO, p. 21). Waar hij stelt dat het niet is omdat hij verklaart dat het goed gaat met hen, dat zij niet bedreigd worden, gaat hij eraan voorbij dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat er geen persoonlijke vijandschappen waren ten aanzien van de rest van zijn familie (NPO, p. 21), dat hij op geen enkel moment melding maakte van het feit dat zijn familie, na zijn vertrek, op enige wijze nog benaderd zou zijn door de taliban en dat hij, gevraagd hoe het gaat met zijn familie in Afghanistan, "goed" antwoordde (NPO, p. 8). Indien zijn familie thans nog bedreiging zou ontvangen, doet het verbazen dat verzoeker er dan geen melding van heeft gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waardoor dit niet meer dan een blote bewering betreft en aldus geen steun vindt in overige elementen uit het administratief dossier. Verzoekers betoog is niet van aard op de pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te ontkrachten: *"U haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u. U stelt drie keren meegenomen te zijn geweest door de taliban (CGVS p. 14). Uw verklaringen hieromtrent zijn echter niet aannemelijk. Dit omwille van volgende redenen. Vooreerst bent u niet in staat uitgebreid en gedetailleerd te vertellen wie u meegenomen heeft. Wanneer u immers gevraagd wordt te verduidelijken wie u de eerste keer meegenomen heeft, antwoordt u oppervlakkig: "ik weet het niet, ze waren van de taliban, ze hadden wapens en liepen vrij rond" (CGVS p. 16). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt meer te vertellen over deze talibanleden, antwoordt u opnieuw onwetend: "nee, ik weet niets meer, ik ken hun niet" (CGVS p. 16). U kan hen ten slotte ook niet benoemen (CGVS p. 16). Voorts wordt u gevraagd te verduidelijken naar waar u gebracht werd. Ook hierover bent u niet in staat uitgebreide en gedetailleerde informatie te verstrekken. U stelt vaag en beknopt dat u naar een berg en een soort dorp werd gebracht (CGVS p. 16). De omgeving omschrijft u zeer algemeen als een plaats onder de stenen (CGVS p. 16-17). Ook over de omstandigheden van uw vrijlating kan u niet veel zinnigs vertellen. U beweert dat het dankzij de tussenkomst van uw paternale oom en de mullah is verlopen, maar u heeft geen informatie over wat er exact gezegd werd (CGVS p. 17). Zes of zeven maanden nadien beweert u opnieuw meegenomen te zijn geweest door de taliban (CGVS p. 17). Wanneer u gevraagd wordt hierover te vertellen, antwoordt u ontwijkend: "de tweede was net hetzelfde, het verhaal dat ik net zei" (CGVS p. 17). Opnieuw zijn uw verklaringen omtrent deze ontvoering niet geloofwaardig, u bent onder meer niet in staat gedetailleerd te vertellen wie u meegenomen had (CGVS p. 17-18). Zeven of acht jaar na de tweede ontvoering beweert u een derde keer meegenomen te zijn geweest door de taliban. Ook hieraan wordt geen geloof gehecht. Zo kan u onder meer niet gedetailleerd zeggen wie u meegenomen heeft, naar welke plaats u gebracht werd of wat u gedurende uw vijftien dagen opsluiting gedaan heeft (CGVS p. 18-19). Het is opmerkelijk dat u zo weinig informatie kan verstrekken over uw ontvoeringen en uw vrijlatingen. Indien u daadwerkelijk meegenomen zou zijn geweest door de taliban, kan van u verwacht worden dat u uitgebreid, doorleefd en gedetailleerd hierover kan vertellen. U bent niet in staat dit te doen. Nochtans had u zeer veel tijd en de gelegenheid om meer informatie te bekomen van onder meer uw paternale oom (CGVS p. 20). Wanneer u dan ook geconfronteerd wordt met het feit dat u zo weinig informatie heeft omtrent uw ontvoeringen en uw vrijlatingen en u de vraag gesteld wordt te verklaren om welke reden dit is, antwoordt u niet overtuigend: "want alles was aan de hand van de ouderlingen, en we waren kleine mensen en niemand vertelt iets tegen ons" (CGVS p. 20). Bovendien kunnen er ook wel wat vragen gesteld worden omtrent de manier waarop u omging met de bedreigingen en uw beweerde ontvoeringen. U stelt dat u doorheen de bedreigingen en de ontvoeringen naar school ging, werkte in de winkel van uw vader en zorgde voor de dieren (CGVS p. 5-7). U trof geen voorzorgsmaatregelen na de bedreigingen ten aanzien van uw vader (CGVS p. 15). U heeft evenmin voorzorgsmaatregelen getroffen na uw ontvoeringen (CGVS p. 20). Dit gedrag stemt niet overeen met wat verwacht kan worden van iemand die daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft voor de taliban. Hierdoor wordt dan ook de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven verder ondermijnd. U haalt verder geen andere geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie (CGVS p. 20). Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Zo bevestigt u uitdrukkelijk dat het goed gaat met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 8). Bovendien kan u niet overtuigd motiveren om welke reden u nu nog problemen zou ondervinden met de taliban aangezien uw vader naar uw zeggen overleden is. U verwijst hiervoor namelijk slechts naar het feit dat u de oudste zoon bent en ze u daarom niet in leven zouden willen laten (CGVS p. 21). Dit kan niet overtuigen aangezien reeds eerder de vervolgingsfeiten*

ten aanzien van zowel uw vader als ten aanzien van u ongeloofwaardig en niet aannemelijk werden bevonden (supra). Ten slotte is het noemenswaardig dat u niet weet of de taliban op zoek is geweest naar u nadat u Afghanistan verlaten heeft. U heeft ook nagelaten hierover te informeren bij uw familie, waardoor een grote desinteresse van uw kant blijkt (CGVS p. 20)."

Voor wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten, dient te worden vastgesteld dat *supra* reeds werd benadrukt dat de tewerkstelling van verzoekers vader, onder meer gestaafd aan de hand van een werkcertificaat, een werkbadge, een taskara en een bankkaart (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 t.e.m. 4) niet in twijfel wordt getrokken. Voor wat betreft de privé-foto's die verzoeker neerlegt, wordt herhaald dat de bewijswaarde ervan zeer relatief is daar zij gemakkelijk manipuleerbaar zijn en eenvoudigweg in scène kunnen worden gezet. Bovendien bevatten zij geen enkele informatie over wie erop staat afgebeeld, wanneer of in welke omstandigheden zij genomen werden. Het bewijs van de verwondingen die zijn vader zou hebben opgelopen laat niet toe enig verband vast te stellen met de door verzoeker voorgestelde gang van zaken en spreekt zich niet uit over de vrees die in zijn hoofde aanwezig zou zijn. Verzoeker brengt niets in tegen de motieven dienaangaande, die daar zij pertinent zijn, worden bijgetreden: *"De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De foto's die u neerlegt, waarvan zes foto's waarop een man in uniform te zien is die uw vader moet voorstellen, geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen en vormen geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. En sowieso, en zoals ook reeds werd opgemerkt, vormen deze stukken geen bewijs van uw beweerde persoonlijke problemen."*

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt een loutere plausibiliteitsbeoordeling te hebben gemaakt die niet is gesteund op enige contradictie met algemeen gekende informatie, landeninformatie of tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, wordt benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu*. Het CGVS noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn kritiek dat de plausibiliteitsbeoordeling die de commissaris-generaal maakt enkel en allen berust op diens verwachtingen en veronderstellingen die hij heeft.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, getuigen verzoekers verklaringen niet alleen van opmerkelijke vaagheden, doch ook van tegenstrijdigheden zoals op goede gronden werd toegelicht in de bestreden beslissing.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en blijven in hun geheel overeind.

4.4.5. Verzoeker baseert zijn vrees vervolgens in essentie op het risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in het Westen.

4.4.5.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, february 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover

beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals* augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.5.2. Uit de elementen waarop de Raad acht vermag te slaan, blijkt dat verzoeker meer dan twee jaar geleden Afghanistan verliet, anderhalf jaar in België verblijft en hier op tweeëntwintigjarige leeftijd is toegekomen. Verzoeker heeft aldus het grootste deel van zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Hij laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn loutere afwezigheid uit Afghanistan gedurende twee en half jaar en zijn verblijf in België gedurende anderhalf jaar hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Bovendien heeft verzoeker tot zijn achtste jaar school gelopen in Afghanistan (NPO, p. 5) en onderhoudt hij nog contacten met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 8), waardoor hij er nog over een netwerk beschikt. Gelet op voorgaande kan van verzoeker aangenomen worden dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daar voor een groot deel naar gevormd te zijn. Er zijn geen elementen voorhanden die erop wijzen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hij kan zich ook desgevallend bij zijn familiaal netwerk informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Waar hij in zijn aanvullende nota opwerpt dat hij in België tewerkgesteld is en dat hij zowel door zijn werkgever als collega's geapprecieerd wordt, maakt verzoeker, die slechts anderhalf jaar in België verblijft, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Dat verzoeker in België tewerkgesteld is, is lovenswaardig en toont aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier tijdens de behandeling van zijn beschermingsverzoek, maar volstaat niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Met zijn zeer summier betoog toont verzoeker verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een afvallige. Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is bovendien in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Hij toont niet *in concreto* aan dat een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij geen geldige Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, onder verwijzing naar stukken 3-7 gevoegd bij zijn verzoekschrift, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort of met een laissez-passer afgeleverd door de DVZ na contact met de Afghaanse ambassade, waaromtrent hij verwijst naar briefwisseling met de DVZ is niet dienstig in het kader van het onderzoek

naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch.

Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen, te meer nu hij nergens gewag heeft gemaakt van bepaalde berichten of bestanden op zijn gsm. Bovendien bevinden de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden en zijn ze vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, gaat hij eraan voorbij dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker wijst nog op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden. Stigmatisering en uitstoting/verstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende onderhavige procedure evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voorts maakt verzoeker, zoals hoger reeds is gebleken, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdentificeerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die anderhalf jaar in België is en in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker ook voor wat betreft zijn aangehaalde verwestering nog verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een

individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van

Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad er opnieuw op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins

grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en

Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021

in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier blijkt echter niet dat het geweld in Kunar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De stukken van het rechtsplegingsdossier bevatten geen individuele elementen die ertoe lijden dat verzoeker bij terugkeer naar Kunar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker werpt geen ander licht op.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen-nota van 23 juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert, moet worden vastgesteld dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Volledigheidshalve wordt herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO